

"Ίδού, μυστήριον λέγω προς εσάς, πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθῆ, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθῆ, εν μια στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι, διότι θέλει σαλπίζει και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθῆ άφθαρτοι, και ημεῖς θέλομεν μεταμορφωθῆ." Α΄ Κορ.15:51-52

Χωρίς συμβιβασμούς

Ο συμβιβασμός σε θέματα της καθημερινής μας ζωής έχει καταστρέψει την ομολογία πολλών χριστιανών. Κάνουν μια καλή αρχή, όμως ο φόβος των ανθρώπων, η αγάπη για το εύκολο ή για κοινωνική καταξίωση, για την επιδοκμασία συγγενών, έχουν σταθεί μεταξύ αυτών και του Κυρίου. Είναι μια φτωχή συναλλαγή, αλλά πολλοί την έχουν επιλέξει και εμμένουν σ' αυτή μέχρι τέλους. Θα πρέπει όμως να ραγίζει η καρδιά μας και να μας κάνει να μισούμε ακόμη και τη σκέψη του συμβιβασμού.

Ο Θεός είναι ελεήμων, αλλά ο Λόγος και η επικοινωνία με το Θεό και με τα παιδιά Του γίνονται όλο και λιγότερο απολαυστικά και οι δοκιμασίες και οι διωγμοί είναι πολύ για ν' αντέξει η καρδιά μας. Οι ειρηνικοί καρποί της δικαιοσύνης δυστυχώς δεν ακολουθούν και αυτό είναι τόσο θλιβερή μαρτυρία για το Χριστό! Φέρνουν τέτοια μαρτυρία στην οικογένειά τους και στον κόσμο, ώστε η ευσέβεια να είναι απλά ένα όνομα, όχι μια πραγματικότητα, ή εάν δεν συμβαίνουν όλα αυτά συγχρόνως, ωστόσο η πορεία δεν είναι ξεκάθαρη και η καρδιά δεν αναπαύεται, ενώ η χριστιανική μαρτυρία είναι πολύ επιφανειακή.

Σε τέτοιες περιπτώσεις υπάρχει ακόμη και ο κίνδυνος της σκλήρυνσης της καρδιάς με την εξακολούθηση θρησκευτικών τύπων και έργων.

Ο Ιησούς συνεχίζει να χτυπά την πόρτα, στεκόμενος εκεί, αλλά έχει παραμείνει απ' έξω. Η φιλία του κόσμου είναι έχθρα ενάντια στο Θεό.

Παρόμοια και στην εκκλησία σήμερα, τα μέλη μιας οικογένειας που είναι Χριστιανοί, είναι τόσο εναρμονισμένοι με τον κόσμο ώστε η μαρτυρία τους να προκαλεί λίγο ή καθόλου πρόβλημα σ' αυτούς που βρίσκονται στο ίδιο σπίτι και δεν έχουν ομολογία πίστης. *"Μη νομίζετε ότι ήρθα να βάλω ειρήνη πάνω στη γη. Δεν ήρθα να βάλω ειρήνη αλλά μάχαιρα"* (Ματθ. 10:34). Όμως αυτή η ειρήνη με τον κόσμο δεν καθορίζει τον γνήσιο Χριστιανισμό.

"Γιατί ήρθα να διχάσω άνθρωπο κατά του πατέρα του και θυγατέρα κατά της μητέρας της και νύφη κατά της πεθεράς της. Και εχθροί του ανθρώπου θα είναι οι οικιακοί του. Οποιος αγαπάει πατέρα ή μητέρα περισσότερο από εμένα δεν μου είναι άξιος, και όποιος αγαπάει γιο ή θυγατέρα περισσότερο από εμένα δεν μου είναι άξιος. Και όποιος δε λαβαίνει το σταυρό του και ακολουθεί πίσω μου δεν μου είναι άξιος. Οποιος βρει τη ζωή του θα τη χάσει, και όποιος χάσει τη ζωή του για χάρη μου θα τη βρει" (Ματθ. 10:35-39).

Χριστιανέ, μην επιτρέψεις να μπει τίποτα μεταξύ της ψυχής σου και του Χριστού και κανείς να μην σε στρέψει μακριά από το Σταυρό. Ο Χριστός σ' έχει λυτρώσει με το αίμα Του και σου έχει δώσει το Άγιο

Πνεύμα. Με αυτή τη μεγάλη λύτρωση, έχεις ξεχωριστεί από το Θεό από κάθε γήινη φιλία και συμμαχία και σκοπό. Ο Χριστός μάς έχει ενώσει με τον Εαυτό Του για πάντα, και σ' έχει ενώσει και με τα παιδιά Του, γιατί είμαστε μέλη του Σώματός Του και μέλη ο ένας με τον άλλο.

Γι' αυτό, ας απομακρυνθούμε από τη χλιαρότητα, από τα δεσμά του κόσμου και του συμβιβασμού, στην οικογένεια, στην εργασία, στις εσωτερικές διεργασίες της ψυχής. Όπως ο Χριστός πέθανε για εμάς, ας ζήσουμε γι' Αυτόν (Β΄ Κορ. 5:15), και τότε θα καταλάβουμε τα λόγια: *"...Αν ο Θεός είναι με το μέρος μας, ποιος θα είναι εναντίον μας; Ποιος θα μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού; Θλίψη ή στενοχώρια ή διωγμός ή λιμός ή γυμνότητα ή κίνδυνος ή μάχαιρα;"* (Ρωμ. 8:31, 35).

Σε όλα αυτά, στο μέσον των πιο δύσκολων δοκιμασιών σου, Χριστιανέ "υπερνικάς" μέσω Αυτού που σε αγάπησε!

Με τέτοιο όφελος, ας αποφύγουμε όλες τις σαρκικές αναζητήσεις και σαρκικούς συμβιβασμούς και ας περπατήσουμε πάνω στα νερά προς Εκείνον. Προχώρα προς Εκείνον χωρίς ρηχότητα και συμβιβασμούς. Ας πάρουμε λοιπόν με θάρρος τη θεώρηση της πίστης από την προς Ρωμ. 8:18 - *"Επειδή, θεωρώ ότι τα παθήματα του παρόντα καιρού δεν είναι άξια να συγκριθούν με τη δόξα που πρόκειται να αποκαλυφθεί σε μας"*.

Ρίξε το βάρος σου στον Κύριο

Όπως ο Δαβίδ, στο μέσον των δοκιμασιών, λέει στον 62ο ψαλμό: *"Εσύ, ω ψυχή μου, στο Θεό αναπαύσου, επειδή απ' αυτόν κρέμεται η ελπίδα μου"* (εδ.5), έτσι και εμείς όταν στρεφόμαστε στον Κύριο σε καιρούς δοκιμασίας, έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι θα μας βοηθήσει. Γιατί; Ο Δαβίδ μοιράζεται μαζί μας τον κύριο λόγο για μια τέτοια πίστη: *"Μια φορά μίλησε ο Θεός, δύο φορές το άκουσα, ότι η δύναμη είναι του Θεού και δικό σου είναι το έλεος, Κύριε..."* (εδ. 11-12). Μ' άλλα λόγια, μπορούμε να εμπιστευθούμε το Θεό, επειδή είναι γεμάτος από δύναμη και από έλεος προς εμάς. Μας αγαπά πάρα πολύ και πάντοτε εργάζεται στο τι είναι καλλίτερο για εμάς. Κι' επειδή η δύναμή Του είναι χωρίς όριο, έχει τις πηγές και τη δύναμη να μας βοηθήσει ανεξάρτητα από το πόσο δύσκολη μπορεί να φαίνεται η κατάσταση μας. Γι' αυτό, ο Δαβίδ μάς δίνει αυτή την ενθάρρυνση: *"Ελπίζετε σ' Αυτόν σε κάθε στιγμή ανοίγετε, λαοί, μπροστά του τις καρδιές σας ο Θεός είναι*

καταφύγιο σε μας" (εδ. 8).

Ο Κύριος έχει ό,τι χρειαζόμαστε. Και μάλιστα, Αυτός είναι ό,τι χρειαζόμαστε. Όπως ο Προφήτης Ιερεμίας γράφει εν μέσω μεγάλων δοκιμασιών: *"Αυτό ανακαλώ στην καρδιά μου, γι' αυτό έχω ελπίδα. Είναι έλεος του Κυρίου ότι, δεν συντελεστήκαμε, επειδή δεν έλειψαν οι οικτιρμοί του. Ανανεώνονται κατά τα πρωινά μεγάλη είναι η πιστότητά σου. Ο Κύριος είναι η μερίδα μου, είπε η ψυχή μου, γι' αυτό θα ελπίζω σ' Αυτόν. Αγαθός είναι ο Κύριος σ' αυτούς που τον προσμένουν, στην ψυχή που τον εκζητεί"* (Θρην. 3:21-25). Ο Κύριος είναι πράγματι ο Θεός της ειρήνης, της ανάπαυσης, της παρηγορίας, της ενθάρρυνσης, της ελπίδας, της χαράς, της προμήθειας, της προστασίας, της συγχώρησης, της απελευθέρωσης, της σωτηρίας, της θεραπείας, της δύναμης, της σοφίας, της χάρης και της ζωής.

"Ρίξε επάνω στον Κύριο το φορτίο σου, κι Αυτός θα σε ανακουφίσει..." (Ψαλμ. 55:22).

Η πίστη και η δύναμη της αντοχής της

"...Άλλοι, όμως, βασανίστηκαν, χωρίς να δεχθούν την απολύτρωση, για να αξιωθούν μιας καλύτερης ανάστασης και άλλοι δοκίμασαν εμπαιγμούς και μάστιγες, ακόμα δε και δεσμά και φυλακή λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν, πέρασαν από πειρασμούς, πέθαναν με σφαγή μάχαιρας, περιπλανήθηκαν με δέρματα προβάτων, με δέρματα κασικιών με στερήσεις, με θλίψεις, με κακουχίες, για τους οποίους ο κόσμος δεν ήταν άξιος περιπλανώμενοι μέσα σε ερημιές και σε βουνά και σε σπήλαια και στις τρύπες της γης" (Εβρ. 11:35-38).

Ο θρίαμβος της πίστης συχνά φαίνεται περισσότερο σ' εκείνους, που δεν ελευθερώνονται από το απειλούμενο κακό, παρά σ' εκείνους που ελευθερώνονται. Μετά την αναφορά των ηρώων, των οποίων η πίστη ανταμείφτηκε μ' επιτυχία, έχουμε και την αναφορά εκείνων, που στο μέσον της δοκιμα-

σίας, απέδειξαν ότι η πίστη τους, τους ανύψωσε πάνω από κάθε πόνο. Βασανίστηκαν, χωρίς να δεχθούν την απελευθέρωσή τους όταν τους προσφέρθηκε ως αντάλλαγμα για την πιστότητά τους, προκειμένου να γευτούν μια καλύτερη ανάσταση. Οι πνευματικές και οι αιώνιες αξίες ήσαν με την πίστη τόσο περισσότερο σημαντικές, ώστε δεν υπολόγισαν τις δοκιμασίες του παρόντος καιρού άξιες να συγκριθούν με τη δόξα, που θ' αποκαλυφθεί. Ο θρίαμβος της πίστης φαίνεται ακόμα πιο πολύ στο να υποφέρει κάποιος την ήττα, προκειμένου να εξασφαλίσει τη νίκη. Η νίκη σε όλες τις αντιξοότητες αποτελεί συχνά το μεγαλύτερο επίτευγμα.

Ο Θεός μάς έχει δώσει αυτά τα παραδείγματα εκείνων, που με την πίστη θριάμβευσαν επάνω στα όρια της δοκιμασίας, έτσι ώστε να μπορέσουμε να μάθουμε, μέσω εκείνων, το πώς μπο-

ρούμε να διαχειριστούμε τις υποδεέστερες δοκιμασίες μας. Η δική τους πίστη θα πρέπει να ενδυναμώσει τη δική μας. Είναι στις μικρές κοινές δοκιμασίες της καθημερινής ζωής, που κάθε πιστός μπορεί ν' ακολουθήσει τα χνάρια αυτών των αγίων, τα χνάρια του μεγάλου Ηγέτη. Μέσω της πίστης μπορούμε να υπομείνουμε δοκιμασία, μεγάλη ή μικρή, με το σωστό τρόπο, για τη δόξα του Θεού.

Θέλεις να ευαρεστήσεις το Θεό, να νικήσεις την αμαρτία και τον κόσμο, να γίνεις άγιος και τέλειος, να ζήσεις σαν κληρονόμος του ουρανού και της αιωνιότητας; Τότε ζήσε σαν άνθρωπος πίστης και αντιμετώπισε κάθε δοκιμασία με το πνεύμα της χαρούμενης πίστης προς το Θεό. Τότε η κάθε δοκιμασία θα σε φέρει πιο κοντά στην ευλογημένη παρουσία Του.

Ο ουράνιος Φίλος μου

Ο πολύτιμος Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ο Φίλος μας. Ω, ας το συνειδητοποιήσουμε αυτό! Δεν είναι μια απλή θρησκευτική φράση ή αναφορά, αλλά αληθινά είναι ο Φίλος μας. Είναι ο Αδελφός που "γεννιέται για καιρό ανάγκης", ο Ένας που "είναι στενότερος από αδελφό" (Παρ. 17:17, 18:24), που ποτέ δεν θα μας αφήσει και ποτέ δεν θα μας εγκαταλείψει.

Πόσο πολύτιμο είναι πάνω στη γη να έχουμε τέτοιο ουράνιο Πατέρα, και αυτό φέρνει τις χαρές του ουρανού, στις καρδιές μας τώρα. Και αυτό είναι ακριβώς που επιθυμεί ο ουράνιος Πατέρας μας όσον αφορά τα παιδιά Του, να είναι όσο γίνεται χαρούμενα και εδώ στη γη σ' αυτό το σώμα. Καταλαβαίνουμε, ότι ο Ένας που είναι "απόλυτα αγαπητός" είναι έτοιμος ώρα με την ώρα να είναι ο Φίλος μας, μέρα και νύχτα αποδεικνύοντας και έμπρακτα ότι είναι Φίλος μας.

Όταν δεν μπορείς να κοιμηθείς τη νύχτα, να λες: "Πολύτιμε ουράνιε Φίλε μου, θα μου δώσεις λίγο ύπνο;" Όταν πονάς, να λες: "Πολύτιμε ουράνιε Φίλε μου, εάν είναι το θέλημά Σου, θα μου πάρεις αυτόν τον πόνο; - αλλά εάν όχι, εάν νομίζεις ότι είναι καλύτερο να συνεχίσει να υπάρχει στη ζωή μου, στήριξέ με, βοήθησέ με και δυνάμωσέ με" Όταν νιώθεις μόνος και κουρασμένος, στρέψου στον πολύτιμο Κύριο Ιησού.

Επιθυμεί να είναι ο Φίλος σου και στη μοναξιά σου.

Το έχω δει αυτό. Για 62 χρόνια και 5 μήνες είχα μια αξιαγάπητη σύζυγο, και τώρα στα 92 μου έχω μείνει μόνος. Αλλά στρέφομαι στον πολύτιμό μου Κύριο Ιησού καθώς περπατώ πάνω κάτω στο δωμάτιό μου, και λέω: "Πολύτιμέ μου Κύριε Ιησού, είμαι μόνος, ωστόσο όχι μόνος γιατί Εσύ είσαι μαζί μου. Εσύ είσαι ο Φίλος μου. Κύριε, ανάπαυσέ με, ενδυνάμωσέ με, δώσε στο φτωχό Σου υπηρέτη ό, τι βλέπεις ότι χρειάζομαι". Ω! αυτή είναι η πραγματικότητα, ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ο Φίλος μας.

Και δεν πρέπει ν' απογοητευόμαστε μέχρι να συνειδητοποιήσουμε ότι γνωρίζουμε ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ο Φίλος μας. Απλώς ας το αναλογιστούμε αυτό. Ποτέ δεν φεύγει, ποτέ δεν μας εγκαταλείπει, σε κάθε στιγμή και κάτω από όλες τις περιστάσεις είναι έτοιμος να αποδείξει ότι παραμένει Φίλος μας.

Και αυτό θέλει να μας το χαρίσει όχι απλά για λίγους μήνες, ή για ένα χρόνο ή δύο, αλλά μέχρι το τέλος της επίγειας ζωής μας. Ο Δαβίδ, στον Ψαλμό 23 λέει: "Και μέσα σε κοιλάδα σκιάς θανάτου αν περπατήσω, δεν θα φοβηθώ κακό, επειδή, εσύ είσαι μαζί μου" (εδ. 4). Ω, πόσο πολύτιμα είναι τα λόγια αυτά!

Τώρα αυτός ο "Αγαπημένος" σύντο-

μα θα ξανάρθει, και θα μας πάρει στο Ουράνιο σπίτι, κι' εκεί θα είμαστε μαζί Του για πάντα. Ω, πόσο πολύτιμη είναι αυτή η θαυμαστή και ένδοξη ελπίδα! Και πάλι, το πρακτικό μέρος είναι, να το προσαρμόσουμε αυτό στον εαυτό μας. "Έρχεται να με πάρει, φτωχό, ένοχο, ανάξιο, άνθρωπο που του αξίζει η κόλαση - Έρχεται να με πάρει για Εκείνον". Στο βαθμό στο οποίο είμαστε διατεθειμένοι να δεχθούμε και να προσαρμοστούμε σ' αυτά τα υπέροχα πράγματα, σ' αυτόν το βαθμό οι χαρές του ουρανού θ' αρχίσουν και πάλι να ζουν μέσα μας.

Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ Κωδικός 5027

Είναι μία Χριστιανική εφημερίδα που κυκλοφορεί σε 1.500 φύλλα κάθε δύο μήνες.

Ιδιοκτήτης : Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία Κατερίνης.

Εκδότης: Π.Χυδήρογλου-Προκοπίου.

Αποστέλλεται δωρεάν σε όποιον τη ζητήσει. Συντηρείται από δωρεές φίλων και αναγνωστών.

Παράκληση οι δωρεές να στέλνονται στην υπεύθυνη έκδοσης :

Ξένια Χυδήρογλου-Προκοπίου

Ταχ. Θυρ. 90, 19011 Αυλώνας

E-mail : xeniaprocopiou@gmail.com

Ώστε να γνωρίσω Αυτόν!

"...για να γνωρίσω Αυτόν και τη δύναμη της ανάστασής Του και την κοινωνία των παθημάτων Του..." (Φιλιπ. 3:10).
Μακάρι να υποταχθούμε στον Ίδιο τον Ιησού!

Πρέπει να έχουμε Χριστούγεννα για να θυμόμαστε την ενανθρώπισή Του;

Πρέπει να έχουμε Κυριακή των Βαΐων ώστε να μην ξεχνούμε την εμφάνισή Του;

Πρέπει να έχουμε Μεγάλη Παρασκευή για να θυμόμαστε τη σταύρωσή Του;

Πρέπει να έχουμε Πάσχα για να μη ξεχνάμε την ανάστασή Του;

Πρέπει να έχουμε ειδικά προγράμματα και ειδικούς ομιλητές για να μας παρακινήσουν να πάμε στον οίκο της λατρείας Του;

Πρέπει να έχουμε κάποιους για να μας παρακινήσουν να συναντιόμαστε για τη μελέτη του Λόγου Του;

Πρέπει να έχουμε φωτεινά αναμνηστικά προσευχής για να μη ξεχνάμε να μιλάμε μαζί Του στο κλείσιμο της ημέρας;

Πρέπει να έχουμε υποσχέσεις για να Του προσφέρουμε;

Πρέπει να είμαστε χαρούμενοι και κολακευμένοι για να οδηγηθούμε στο να ψάλλουμε τους ύμνους Του;

Πρέπει να είμαστε χαϊδευμένοι και καλομαθημένοι για να οδηγηθούμε στο να Τον υπηρετήσουμε;

Πρέπει να έχουμε αυτά και αναρίθμητα άλλα τεχνάσματα, που θα έχουν σαν σκοπό το να μας βοηθήσουν στη λατρεία και στην υπηρεσία μας;

Εαν ναι, είναι γιατί δεν Τον γνωρίζουμε όπως οφείλουμε!

Άλλο πράγμα είναι να Τον γνωρίζουμε σαν Σωτήρα, και άλλο πράγμα να είμαστε εξοικειωμένοι μ' Εκείνον σαν μια πραγματική, προσωπική, εσωτερική Παρουσία.

Μπορεί να κατέχεις Αυτόν, αλλά να μη κατέχεσαι από Αυτόν.

Στην επιστολή προς Εφεσίους (3:17) ο Παύλος προσεύ-

χεται για τους αγίους: "για να κατοικήσει ο Χριστός μέσω της πίστης στις καρδιές σας..." Αλλά κατοικεί μέσα σε κάθε πιστό; Περισσότερο και από σίγουρο. "...δεν γνωρίζετε...ότι ο Ιησούς Χριστός είναι μέσα σας;..." (Β Κορ. 13:5).

Να, άλλη μια περίπτωση κατοίκησης: Έχεις ένα νοικάρη στο σπίτι σου. Φεύγει το πρωί κι' επιστρέφει το απόγευμα. Τον βλέπεις ελάχιστα και γνωρίζεις λίγα γι' αυτόν. Από την άλλη, παίρνεις ένα στενό φίλο στο σπίτι σου να ζήσει μαζί σου. Τρώει στο τραπέζι σου, κάθεται δίπλα από το τζάκι του σπιτιού, μοιράζεται όλες τις ανέσεις και τις χαρές της οικογένειας. Και τα δύο άτομα είναι κάτοικοι του σπιτιού σου. Αλλά ο ένας απλώς κατοικεί, ενώ ο άλλος είναι μια παρουσία που συμμετέχει ενεργά με κάθε ενδιαφέρον του σπιτιού.

Ο Κύριος Ιησούς επιθυμεί να κατοικεί μέσα στην καρδιά μας και να έχει ενεργή συμμετοχή στη ζωή μας.

Αλλά δεν Τον γνωρίζουμε πολύ στενά. Με κάποιο τρόπο, κάνουμε τον εαυτό μας να πιστεύει ότι αυτός ο τρόπος προσέγγισης, ενεργοποιώντας το ζήλο μας και κεντρίζοντας τα συναισθήματά μας, είναι η σωστή συνταγή για να ζήσουμε μια φυσιολογική χριστιανική ζωή. Αλλά δεν είναι έτσι!

Αυτό που χρειαζόμαστε είναι να ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΕΚΕΙΝΟΝ, και να ΚΑΤΟΙΚΕΙ στην καρδιά μας. Καθώς αυτή η πολύτιμη εμπειρία γίνεται μέσα μας πραγματικότητα, θα βρούμε τον εαυτό μας να χάνει το ενδιαφέρον του για ψεύτικες αναζητήσεις στη χριστιανική ζωή. Θα θεωρήσουμε τον εαυτό μας απείρως πιο πλούσιο στη χαρά και στη γλυκύτητα της αγαπημένης και ευάρεστης Παρουσίας Του. Θα μοιραστούμε κι' εμείς τη λαχτάρα του Απ. Παύλου να Τον γνωρίσουμε. Θα βιώσουμε τη γεύση της θαυμάσιας Παρουσίας Του, γιατί Αυτός είναι που ικανοποιεί την ψυχή μας. Κανένας άλλος!!!

Ο Κύριος είναι πλησίον

Δεν γνωρίζω τι συμβαίνει με άλλους, αλλά νιώθω ότι όταν λέω ότι ο ερχομός του Κυρίου είναι κοντά, έχω ένα όπλο στα χέρια μου με ασυνήθιστη κόψη και ιδιότητες. Μπορώ να πάω στο παιδί του Θεού που μάχεται σκληρά και να του πω: "Μην λιποψυχείς, ο Κύριος είναι κοντά, και θα συντρίψει το σατανά κάτω από τα πόδια σου".

Στο παιδί του Θεού που αγχώνεται μ' έναν εκνευριστικό κόσμο, παροργίζεται με τις ματαιότητές του και προβληματίζεται με το όλο και πυκνότερο σκοτάδι του μεσονυχτίου, μπορώ να πω: "Να χαιρέσαι γιατί ο Κύριος είναι κοντά, λίγο ακόμα, και ο κόσμος θα σταματήσει να μας ενοχλεί. Νωρίτερα από ό, τι περιμένεις,

το πρωί θα χαράξει".

Στον άγιο που υποφέρει, μπορώ να πω: "Μην κλαις, ο Κύριος είναι πλησίον. Η ραγισμένη καρδιά θα επιδειθεί, και η πικρία της απώλειας θα ξεχαστεί με τη χαρά της επικείμενης αιώνιας ένωσης".

Στο χαλαρό παιδί του Θεού, βαρύ και νωχελικό στο περπάτημά του, μπορώ να πω: "Σήκω, γιατί ο Κύριος είναι κοντά, εργάσου όσο είναι μέρα. Κοίταξε έναν κόσμο που πεθαίνει, όλοι τους ανέτοιμοι για τον Κριτή τους. Πέταξε τον εγωισμό σου και την αγάπη της ευκολίας".

Στον άπληστο, μπορώ να πω: "Ο Κύριος έρχεται. Δεν είναι ώρα για να θησαυρίζεις τώρα. Μη μαζεύεις θησαυρό για τις τελευταίες μέρες.

Η προμήθεια του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία

Το Άγιο Πνεύμα είναι:
το Πνεύμα του Θεού,
το Πνεύμα της Αλήθειας,
το Πνεύμα της Μαρτυρίας,
το Πνεύμα της Δύναμης,
το Πνεύμα της Αγιότητας,
το Πνεύμα της Ζωής,
το Πνεύμα της Βοήθειας,
το Πνεύμα της Ελευθερίας,
το Πνεύμα της Σοφίας,
το Πνεύμα της Αποκάλυψης,
το Πνεύμα της Υπόσχεσης,
το Πνεύμα της Αγάπης,
το Πνεύμα της Πράοτητας,
το Πνεύμα της Λογικής,
το Πνεύμα της θείας Χάρης,
το Πνεύμα της Δόξας,
το Πνεύμα της Προσητείας.

Η εκκλησία πρέπει να βρίσκεται στα γόνατα

Η εκκλησία του Χριστού γεννήθηκε σε μια εποχή παγκόσμιου ξεπεσμού, όπου κάθε ηθικός νόμος καταπατήθηκε σχεδόν χωρίς κανένα φραγμό.

Οι πρώτοι χριστιανοί δεν είχαν πλούτη, ούτε κοινωνική θέση, ούτε αιγλή, ούτε βοήθεια από καθιερωμένους θεσμούς. Ήταν ένας περιφρονημένος και αδύνατος λαός, χωρίς επιρροή, χωρίς προσόντα, χωρίς μόρφωση, χωρίς Καινή Διαθήκη ή ακόμη και Παλαιά Διαθήκη, χωρίς χριστιανική λογοτεχνία, ή έστω κάποιο χριστιανικό σπίτι λατρείας.

Τα έθιμα και η κοινή γνώμη ήταν εναντίον τους. Ήταν κατηγορούμενοι, λοιδορούμενοι, καταδικασμένοι και υποψήφιοι για εξορία και θάνατο.

Αλλά αυτοί οι πρώτοι χριστιανοί είχαν τη βοήθεια του Σωτήρα μέσα τους και του χρίσματος του Αγίου Πνεύματος και μ' αυτά τα εφόδια αντιμετώπισαν έναν εχθρικό κόσμο και όλες τις μοχθηρές δυνάμεις του σκότους και... νίκησαν!

Μέσα σε εβδομήντα χρόνια υπήρξαν μισό εκατομμύριο ακόλουθοι του Ιησού και κάποιες αρχές διαβεβαίωναν ότι υπήρξαν 250.000 μόνο στη Βαβυλώνα. Μ' άλλα λόγια, με το Άγιο Πνεύμα επά-

νω τους, αυξάνονταν οι Χριστιανοί με ραγδαίο ρυθμό.

Δυστυχώς, στις μέρες μας, έχουμε οτιδήποτε επιθυμούμε ώστε να κάνουμε το χριστιανικό έργο, εκτός από την ουράνια επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος. Αλλά χωρίς αυτό πόσο ανεπαρκείς είναι οι χριστιανικοί θρίαμβοι, όταν συγκριθούν με τον 1ο αιώνα!

Ο Charles Spurgeon έλεγε: "Εάν δεν έχουμε το Πνεύμα του Θεού, καλλίτερα να κλείσουμε τις εκκλησίες, να σφραγίσουμε τις πόρτες, να βάλουμε πάνω τους ένα μαύρο σταυρό και να πούμε: "Θεέ, ελέησέ μας!" Εάν εσείς, οι διάκονοι, δεν έχετε το Πνεύμα του Θεού, καλλίτερα να μην κηρύττετε και εσείς εκκλησίασμα καλλίτερα να μένετε σπίτι. Νομίζω ότι δεν μιλάω πολύ σκληρά όταν λέω ότι μια εκκλησία χωρίς το Πνεύμα του Θεού, είναι μάλλον κατάρα παρά ευλογία".

Πόσο αλαζόνες είμαστε όταν επιχειρούμε την αποστολή μας χωρίς το χρίσμα, όταν ο Ίδιος ο Ιησούς ούτε καν τόλμησε να ξεκινήσει τη δική του διακονία, χωρίς τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος! (Λουκ. 3:21-22).

Το μεγαλύτερο λάθος της εκκλησίας σήμερα, είναι ότι πολλοί επιχειρούν να κάνουν το έργο του Θεού και να σώσουν ψυχές χωρίς τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Ύστερα απορούμε γιατί, μετά από τόσα που δίνουμε και που κάνουμε, υπάρχει τόσο λίγος καρπός και τόσο μικρή σωτηρία.

Εάν η εκκλησία σταματούσε για λίγα λεπτά, έπεφτε στα γόνατα, ύψωνε το βλέμμα της επάνω και λάμβανε το Άγιο Πνεύμα, θα συνέχιζε την εκστρατεία τόσο επιτυχημένα, ώστε θα ήταν η έκπληξη αυτού του αιώνα.

Ανάμεσα στις εκκλησίες, ανάμεσα στους χριστιανούς, ανάμεσα στους ανθρώπους του Θεού υπάρχει μεγάλη ανάγκη ενός προσωπικού βαπτίσματος με το Άγιο Πνεύμα, που θα φέρει καθαρότητα και δύναμη στις εκκλησίες και στις διακονίες που επιτελούν! Αληθινά, κάτι χρειάζεται να γίνει άμεσα και παράλληλα με την οργάνωση των εκκλησιών. Η εκκλησία οφείλει να μένει στα γόνατα με ταπεινή παράκληση για το έλεος του Θεού και για το βάπτισμα με το Άγιο Πνεύμα!

Δίψα για την παρουσία του Θεού

Ειλικρινά δε μπορώ να διανοηθώ πως είναι δυνατόν άνθρωποι που λένε ότι αγαπάνε το Θεό, να μην ξοδεύουν ώρες στην παρουσία Του. Δική μου επιθυμία είναι να βρίσκομαι στην παρουσία Του όσο το δυνατόν πιο συχνά. Κι όταν βρίσκομαι μαζί Του τίποτα δε μπορεί να με τρομοκρατήσει, τίποτα δε μπορεί να με κλονίσει.

Το να ξοδεύεις χρόνο στην παρουσία του Θεού δεν κουράζει το σώμα. Αντίθετα το να παρατούμε τις αθώες ή μη αθώες απαγορευμένες απολαύσεις του κόσμου μάς ανακουφίζει. Στην πραγματικότητα ο Θεός δε θα αφήσει κάποια ψυχή που Τον αναζητά, να βρει απόλαυση πουθενά αλλού παρά μόνο στην παρουσία Του. Γι' αυτό είναι λογικό να θυσιάζουμε κάποια ώρα από το χρόνο μας ώστε να μένουμε μαζί Του.

Αυτό δε σημαίνει ότι θα αισθάνεσαι περιορισμό κάνοντας αυτή την προσπάθεια. Όχι, πρέπει να υπηρετούμε το Θεό με άγια ελευθερία. Πρέπει να δουλεύουμε πιστά, χωρίς άγχος ή αγωνία, στρέφοντας ήρεμα το πνεύμα μας προς το Θεό, όποτε αυτό αποσπάται. Το μόνο που απαιτείται είναι να έχουμε την εμπιστοσύνη μας ολοκληρωτικά και μόνο στο Θεό, αφήνοντας οτιδήποτε μας απασχολεί.

Λάτρεψέ Τον! Δόξασέ Τον! Υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους οποίους μπορούμε να Τον ευχαριστήσουμε. Το Άγιο Πνεύμα που κατοικεί μέσα μας, μάς οδηγεί να εκφράζουμε την αγάπη μας προς το Θεό με διάφορους τρόπους και σε διάφορα μέρη. Κατά τη διάρκεια του φαγητού ή κατά τη διάρκεια οποιουδήποτε καθημερινού μας καθήκοντος, ύψωσε την καρδιά σου σ' Αυτόν, γιατί ακόμα και η ελάχιστη

σκέψη σου που κατευθύνεται προς Αυτόν θα Τον ευχαριστήσει (Α' Κορ.10:31)

Δεν είναι απαραίτητο να είμαστε στην εκκλησία για να βρισκόμαστε στην παρουσία του Θεού. Μπορούμε να κάνουμε την καρδιά μας εκκλησία, όπου θα μπορούμε να πηγαίνουμε οποιαδήποτε στιγμή και να μιλάμε ιδιαίτερω με το Θεό.

Γιατί να μην ξεκινήσουμε αμέσως αυτή την άγια συνήθεια; Ίσως περιμένει από μας να κάνουμε το πρώτο βήμα. Επειδή έχουμε λίγο χρόνο ζωής μπροστά μας, πρέπει να ξοδεύουμε όσο χρόνο μάς απομένει στην παρουσία του Θεού.

Δίδαξε τον εαυτό σου ώστε να δείχνει αγάπη για το Πρόσωπο του Θεού. Πρόσφερε την καρδιά σου σ' Αυτόν οποιαδήποτε στιγμή. Μην περιορίζεις την αγάπη σου γι' Αυτόν βάζοντας κανόνες και νόμους. Πήγαινε κοντά Του με πίστη, αγάπη και ταπεινωση και απόλαυσε τη συντροφιά Του. Και τότε θα νιώσεις αυτό που ένωσε ο ψαλμωδός Δαβίδ όταν είπε : «*Χορτασμός ευφροσύνης είναι το πρόσωπό σου*» (Ψαλμ.16:11)

Brother Lawrence (1608-1691)

Η αγάπη και η επιθυμία του αδελφού Λώρενς να γνωρίσει το Θεό βαθύτερα τον έκαναν να θέλει να βρίσκεται συνεχώς στην παρουσία Του. Άρχισε λοιπόν να εξασκεί την καρδιά του στο να στρέφεται συνεχώς στο Θεό και να προσεύχεται νοερά κατά τη διάρκεια της ημέρας, χωρίς να σταματά από τις διάφορες ασχολίες του. Με τον καιρό η συνήθεια αυτή του έγινε τρόπος ζωής και έτσι είχε καταφέρει να ζει διαρκώς στην παρουσία του Θεού. Από τότε έζησε μέσα σε μια κατάσταση συνεχούς ελευθερίας και χαράς που διήρκεσαν ως το τέλος της ζωής του το 1691.

Αντιμετωπίζοντας τις πιέσεις της ζωής

Πολλοί άνθρωποι του Θεού αντιμετωπίζουν σήμερα μεγαλύτερη πίεση στη ζωή τους από ό,τι στο παρελθόν. Στη σημερινή "άνω-κάτω" ζωή, με μια κοινωνία που οδεύει προς τον κατήφορο, οι πιέσεις έρχονται σε κάποια από τα παιδιά του Θεού σε βαθμό που φοβίζει για την ήττα τους. Σε προσωπικό επίπεδο, υπάρχουν αυξανόμενες συγκρούσεις στις οικογένειες, ή μπορεί να υπάρξουν απολύσεις στην εργασία, ή ακόμα και οικονομικά προβλήματα, ξαφνικοί θάνατοι ή αρρώστιες αγαπημένων προσώπων. Ίσως να έχεις μια αρρώστια που απειλεί τη ζωή σου ή να βιώνεις ένα μεγάλο πειρασμό που σε φθείρει. Ίσως να έχεις βαρύ φορτίο για κάτι που δεν σου έχει απαντηθεί στην προσευχή, για οικογένεια που δεν έχει γνωρίσει τον Κύριο, ή για μια στείρα εκκλησία που επειγόντως χρειάζεται καθαρισμό από την αμαρτία και μια παρουσία του Αγίου Πνεύματος που θα φέρει καινούργια ζωή και ανθρώπους στο Χριστό.

Ίσως να είσαι σε μια χώρα με πολύ σοβαρά οικονομικά προβλή-

ματα, που καθιστούν μια συνεχή πάλη για τροφή και ένδυση της οικογένειάς σου. Η δικαιοσύνη μπορεί να έχει αντικατασταθεί από τη δωροδοκία, τον εγωισμό και τη διαφθορά. Μια θρησκεία που εναντιώνεται στο Χριστιανισμό μπορεί να απομονώνει τους χριστιανούς ή να τους διώκει και να τους σκοτώνει ή να τους αφήνει σε τελείως απελπιστικές καταστάσεις.

Η αλήθεια είναι ότι δεν θα προσευχόμασταν ποτέ τόσο σθεναρά εάν δεν είχαμε δοκιμασίες. Αδελφέ, Αδελφή, δοκιμασμένε, μπερδεμένε και δυσσχετημένε, κοίταξε στον Ιησού, τον ευλογημένο Υιό του Θεού. Εμπιστεύσου Τον τελείως, ανεξάρτητα από το πώς δείχνουν τα πράγματα! Δόξασε το Όνομά Του! Και κάθε δοκιμασία ας είναι ένα βήμα για ένα στενότερο περπάτημα με το Θεό!

"Όλη τη χαρά να θεωρήσετε πως έχετε, αδελφοί μου, όταν περιπέσετε μέσα σε ποικίλες δοκιμασίες" (Ιακ. 1:2). *"Σε καθετί να ευχαριστείτε, γιατί αυτό είναι θέλημα Θεού για σας μέσω του Χριστού Ιησού"* (Α΄Θεσ. 5:18).

Δοξολογία στην προσευχή

Η δοξολογία μάς προδιαθέτει στο να προσευχόμαστε με πίστη. Με τα μάτια μου προσηλωμένα σ' εμένα ή στην εκκλησία, η προσδοκία μου για αλλαγή, πρόοδο και ευόδωση θα είναι μικρή και ασήμαντη. Αλλά όταν τα μάτια μου είναι προσηλωμένα επάνω στο Θεό και σε όλα όσα Εκείνος είναι για μένα μέσω Ιησού Χριστού, τότε η προσδοκία μου δεν θα έχει όρια. "Ερχόμενος στο Βασιλιά" είναι αναμενόμενο να Του παρουσιάσεις μεγάλα αιτήματα προσευχής.

Η προσευχή είναι το ένα φτερό και η πίστη το άλλο για να μας σηκώσουν στον ουρανό. Προσπάθησε να πετάξεις με μόνο ένα φτερό! Αλλά όταν η πίστη προσηλώνει το βλέμμα της στο Θεό, η προσευχή μάς φέρνει σ' επαφή με τον απεριόριστο πλούτο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και γνωρίζουμε ότι μπορούμε να κάνουμε τα πάντα, ως απάντηση στα αιτήματά μας, καθώς Εκείνος μας δυναμώνει.

Η δοξολογία επίσης μας κάνει ικανούς να προσευχόμαστε με την κατάλληλη προοπτική. Πολλοί από εμάς είχαμε την εμπειρία να βγούμε εκτός εαυτού για μια κατάσταση και έπειτα να γελάμε με τον εαυτό μας, που επιτρέψαμε αυτό να συμ-

βεί. Αυτό γίνεται όταν ξεχνάμε να δοξολογούμε και να ευχαριστούμε το Θεό για την καλοσύνη Του.

Τι συμβαίνει όταν όλα φαίνονται να ηγούνται λάθος και πανικοβαλλόμαστε, νομίζοντας ότι θ' ακολουθήσει το χειρότερο σενάριο; Όλα φαίνονται μαύρα. Δεν κάνουμε μόνο τον εαυτό μας να δείχνει μίζερους, αλλά και τους άλλους. Αλλά μπορούμε ν' αποφύγουμε όλη αυτή την κατάσταση, όταν αρχίσουμε ν' αναλογιζόμαστε όλες τις επεμβάσεις του Θεού στη ζωή μας και όλα όσα είναι Αυτός για εμάς μέσω του Ιησού Χριστού.

Έτσι, αντί να λέμε: "Πώς, θα τα βγάλω πέρα μ' αυτή την κατάσταση;" ας αρχίσουμε να λέμε στο Θεό: "Σ' ευχαριστώ για όλα όσα μου έχεις δώσει στο παρελθόν και Σε δοξάζω γιατί η δόξα Σου δια Ιησού Χριστού είναι παραπάνω από αρκετή γι' αυτή την κατάσταση. Και τολμά να προσευχηθώ «Εσύ να δοξαστείς μέσω της δυσκολίας που αντιμετώπιζω».

Πρέπει να προσπαθήσουμε να προσθέτουμε περισσότερη δοξολογία στις προσευχές μας και τότε σίγουρα θα δούμε μεγάλη ευλογία στην πνευματική μας ζωή.

Το καναρίνι

«Χιλιάδα θα πέφτει από τα αριστερά σου, και μυριάδα από τα δεξιά σου, όμως, σε σένα δεν θα πλησιάζουν». Ψαλμ.91.7

Σ' έναν αγγλικό σιδηροδρομικό σταθμό πριν μερικά χρόνια έγινε μια φοβερή σύγκρουση που είχε πολλά θύματα. Το γεγονός συγκλόνησε όλο τον κόσμο και πολλά ακουστήκαν και γράφτηκαν. Κάτι όμως τράβηξε την προσοχή κι ας ήταν ασήμαντο. Ανάμεσα στα αλληλοσφηνωμένα βαγόνια, στα πολτοποιημένα σώματα, στα αίματα, στις κραυγές και στο σπαραγμό, υπήρχε κάτι ξένο στο τραγικό σκηνικό. Πεταμένο μέσα στους τόνους σίδηρου βρισκόταν ένα μικρό κλουβί με το καναρίνι του να κελαηδάει ένα γλυκόλαλο τραγούδι, εντελώς αμέτοχο σε κείνη την καταστροφή.

Πολλοί άνθρωποι ρωτούν: Αυτός ο Θεός που λέτε πως υπάρχει τι σας προσφέρει; Τι βγαίνει που Τον ακολουθείτε; Τι κερδίζετε με όλα αυτά; Σωστό και εύλογο το ερώτημα. Η απάντηση δύσκολη, γιατί αυτά που ο Θεός δια του Ιησού Χριστού χαρίζει στα παιδιά Του δεν είναι ούτε ένα, ούτε δύο. Είναι μια καθημερινή πορεία χαράς και κοινωνίας με το Θεό, γεμάτη από τα δώρα της αγάπης Του. Είναι η δύναμη, η χαρά, το γλυκό τραγούδι, που βγαίνει από το στόμα του πιστού όταν γύρω όλα είναι μαύρα, όταν μουντά κι αγέλαστα σύννεφα υψώνονται, όταν οι καρδιές των ανθρώπων είναι αφιλόξενες, όταν οι πόρτες είναι κλειστές παντού. Μέσα στις θλίψεις, στις δοκιμασίες, το παιδί του Θεού μπορεί να νικά, να θριαμβεύει και να δοξάζει έτσι τον Πατέρα του.

*Ο Κύριος
είναι ο φύλαξ σου·
ο Κύριος είναι η σκέπη
σου εκ δεξιών σου.
Την ημέραν ο ήλιος δεν
θέλει σε βλάψει,
ουδέ η σελήνη την
νύκτα.
Ο Κύριος θέλει
σε φυλάττει
από παντός κακού·
θέλει φυλάττει
την ψυχήν σου.
Ο Κύριος θέλει φυλάττει
την έξοδόν σου
και την είσοδόν σου,
από του νυν και
έως του αιώνος.
Ψαλμ. 121:5-8*

Η ανάγκη αυτής της ώρας

Κανένας λογικός χριστιανός δεν μπορεί ν' αμφισβητήσει το γεγονός ότι επιτακτική ανάγκη αυτής της εποχής που ζούμε είναι να ενεργοποιήσουμε μια κοιμώμενη εκκλησία στις επιθέσεις ενάντια στους κινδύνους που μας περιβάλλουν. Αυτό που ενοχλεί περισσότερο είναι η φοβερή αλαζονεία της αμαρτίας. Αναμφίβολα, η ανομία αφηφά τα παλιά δεδομένα και κοροϊδεύει τη βιβλική ηθική.

Θεέ μου, δώσε μας αδελφούς που να φλέγονται για Σένα! Ανθρώπους που έχουν απογοητευθεί από το μονοπώλιο του διαβόλου, που έχουν φλεγόμενες καρδιές, μάτια με ζήλο και χείλη που μαρτυρούν Εσένα. Ανθρώπους που δε φοβούνται τίποτε άλλο παρά την αμαρτία, που δεν αγαπούν τίποτε άλλο παρά το υπέρτατο θέλημά Σου, που δεν επιθυμούν τίποτε άλλο παρά να πεθάνουν, ώστε οι άλλοι να ζήσουν. Δώσε μας τέτοιους ανθρώπους, Άγιε Πατέρα, το ζητούμε στο όνομα του Ιησού Χριστού, για να σταματήσει η εκκλησία να ξεμακρύνει όλο και πιο πολύ από το πρότυπο όπως αποκαλύφθηκε στις Πράξεις των Αποστόλων! Ω Κύριές μας, ζύπνησέ μας.

Το «σπίτι» μας δεν βρίσκεται σ' αυτό τον κόσμο

Ο Χριστός μάς έχει ελευθερώσει από τον παρόντα κακό κόσμο, του οποίου πρίγκιπας είναι ο σατανάς. Η σοφία αυτού του κόσμου δε μπορεί ν' αναγνωρίσει την αλήθεια που βρίσκεται στον Ιησού. Ο κόσμος, όπως έχει πει ο Σωτήρας μας, θα μας μισήσει. Όσο πιο πολύ δείχνουμε το πρότυπο του Χριστού, όσο πιο πολύ Τον ακολουθούμε και μαρτυρούμε γι' Αυτόν με λόγο και αλήθεια, τόσο περισσότερο η κακία και ο διωγμός του κόσμου ανάμεσα σ' όλα τα έθνη, θα στρέφονται εναντίον μας, διότι ο κόσμος αγαπά τα δικά του και μισεί ό,τι δεν είναι από τον κόσμο (Ιωαν. 15:18-20).

Ο Θεός βγάζει από τα έθνη της γης ένα λαό για να Τον γνωρίζει και να Τον υπηρετεί. Η εκκλησία είναι μία επιλογή. Ο χαρακτήρας της είναι ειδικός και όχι γενικός. Είμαστε οι λίγοι και όχι η πλειοψηφία. Ξένοι και οδοιπόροι και όχι εδραιωμένοι και κυριαρχικοί, περιμένοντας τον Κύριο και Νυμφίο, που θα επιστρέψει.

Η ελπίδα μας είναι η επιστροφή του Χριστού. Δεν περιμένουμε ημέρες ειρήνης και λακάδας, αλλά θύελλας και αναταραχής. Δεν αναμένουμε καιρούς ασφάλειας, αγιότητας και αλήθειας,

αλλά επικίνδυνους καιρούς, στους οποίους η κοσμικότητα και οι πλάνες θα κυριαρχούν δυναμικά και θελκτικά. Περιμένουμε ημέρες που προηγούνταν της φωτιάς και της καταστροφής των Σοδόμων και των Γομόρρων. Πιστεύουμε ότι ο Θεός θα συγκεντρώσει πολλούς μέσα από τους Εβραίους και τους Εθνικούς στην εκκλησία και θα ευλογήσει την μαρτυρία Του σε εκατομμύρια, πριν έρθει η κρίση. Αλλά η ελπίδα μας δεν είναι τίποτα λιγότερο και τίποτε άλλο από τον Ίδιο τον Κύριο, που θα επιστρέψει ν' αναλάβει ο Ίδιος τη βασιλεία, σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα.

Γι' αυτό, η μόνη μας ανησυχία πρέπει να είναι το να παραμένουμε πιστοί και αφοσιωμένοι σ' Αυτόν, να διατηρούμε την αλήθεια στην πληρότητά της και μέσα από το πνεύμα της αγάπης, να μη ζητάμε ψηλά ή κοσμικά πράγματα, αλλά, όπως ο Ίδιος ο Ιησούς έκανε, να χαιρόμαστε και να δίνουμε ευχαριστίες όταν ο Πατέρας αποκαλύπτει τον Υιό Του και οι αμαρτωλοί πλησιάζουν για ν' ακούσουν το ευλογημένο Ευαγγέλιο της ουράνιας χάρις.

Ευτυχισμένες μέρες

Λόγια του Ναπολέοντα, Αυτοκράτορα της Γαλλίας και κατακτητή μεγάλου μέρους της Ευρώπης: «Ποτέ μου δεν ένιωσα έξι ευτυχισμένες μέρες στη ζωή μου».

Λόγια της Έλεν Κέλλερ, συγγραφέως και ομιλήτριας, η οποία ήταν τυφλή και κουφή από την ηλικία των 19 μηνών, αποφοίτησε παρ' όλα αυτά από το κολέγιο και ασχολήθηκε με την ανακούφιση των τυφλών και κουφών: «Βρήκα τη ζωή τόσο όμορφη!»

Ο κόσμος θα νόμιζε ότι ένας αυτοκράτορας θα είχε πολλούς λόγους να είναι συνεχώς ευτυχισμένος, ενώ μια τυφλή και κουφή γυναίκα θα είχε αντίστοιχα λόγους να είναι μόνιμα δυστυχισμένη. Κι όμως, τα γεγονότα αποδεικνύουν ότι η χαρά και η ευτυχία δεν εξαρτώνται από εξωτερικούς παράγοντες, αλλ' από το τι έχουμε μέσα στην καρδιά μας. Μπορεί να είναι οι μέρες μας δύσκολες: η οικονομική κατάσταση, η ανεργία, η ακρίβεια μπορεί η υγεία μας να κλονίζεται. Μπορεί διάφορα προβλήματα και γεγονότα να μας πιέζουν. Αν όμως έχουμε το Χριστό Σωτήρα μας και Κύριό μας μέσα στην καρδιά μας, η κάθε μας μέρα γίνεται μαζί Του χαρά και γιορτή. Δεν είμα-

στε εξωπραγματικοί. Υποφέρουμε και πονάμε, μαζί με τους άλλους ανθρώπους. Όμως η δύναμή Του και η παρηγοριά Του μας δίνουν κουράγιο να προχωρούμε. Η παρουσία Του ομορφαίνει τη ζωή μας και η ειρήνη Του μας πλημμυρίζει μέσα σε όλες τις συνθήκες. Είναι κάτι που κανένας άνθρωπος δεν μπορεί από μόνος του να το καταφέρει. Πώς μπορούμε πάντοτε να χαιρόμαστε; Είναι μια χαρά που δεν πηγάζει από το περιβάλλον ούτε από την ψυχική μας διάθεση. Είναι η χαρά της ζωής που χαρίζει ο Ιησούς Χριστός, της ζωής της πίστης. Είναι η χαρά που έχεις όταν έχεις αναθέσει σ' Αυτόν όλα σου τα ζητήματα.

«*Να χαίρεστε ιδίαιστε
ιδίαι ανήκετε στον Κύριο.
Θα το ειδοαλάβω και ιδίαι
Να χαίρεστε.*»

Φιλιπ. 4:4